

ש. שלום / אידל פרסמן ז"ל

אציל נפש היה, שלא מצא מקומו בעולם החולין. בשחר נעוריו התחיל כותב שירים עברים בנוסח חדש, עדין ומעודן. טשרניחובסקי התפעל מן הנער המשורר, וביכורי שיריו נדפסו ב„התקופה“. כתום מלחמת העולם הראשונה היה אחד מן החבורה של משוררים וסופרים עברים, שיצרו מרכז עברי בגרמניה. שם הכיר את השירה הגרמנית, ובחר לו לתרגום שירים משורש נשמתו, מגיתה, רילקה, גיאורגה.

עדינות נפשו עידנה טעמו, וטעמו המעודן נהפך לו לרועץ. רק לעתים רחוקות הרשה לעצמו לכתוב שיר, ולעתים רחוקות עוד יותר לפרסמו. אך המעט שפירסם הוא מן העידית.

היתה בו ממידת תלמידי־חכמים קדמונים, שלא ליהנות ממתנת בשר־ודם. מתוך כך נבלע כל שאר־רוחו בהוראות שעה מפרכות. אבל תלמידיו הרבים, מן העילית שבועלי גרמניה, מצאו גם בשיעוריו שירה.

ישב בשנים האחרונות על הכדמל, וביתו היה, הודות לרעותו המסורה, בית־ועד לתלמידי־חכמים וסופרים. האציל מרוחו על חיי התרבות של העיר, ומיפי נימוסיו על סביבותיו.

בשעות התייחדות לנפשו הוסיף ללטוש את שיריו זפי ההגות וכלילי הצורה, ואת תרגומו המושלמים מגרמנית, מידיש (יהואש). וכשיופיע קובץ שיריו ותרגומו מן העיזבון, תתוסף לשירה העברית מתת צנועה וטהורה של אחד נקי־דעת ונקי־עט, שנפשו בחביונה אמרה שיר.